

на постеля и се борѣше съ мисълъ въ себе си.

„Да стана, па кетеръ-метеръ да ида да го видя, — се смили бащино сърдце, спомнилъ си въ колко писма Павелъ го молѣше да дойде, че баримъ ржка да му цѣлуне преди да го на бесилката изведатъ.

Старецътъ извади писмата отъ пазва и като ги гледа, гледа, доиска му се пакъ да му ги прочетатъ.

Извика най-голѣмъ унука и му подаде писмо.

Неврѣстния юношъ седна до дѣда си и зачете:

... Срамъ ме е, че ти пиша. Ама трѣбвало човѣкъ да дойде въ затвора за да разбере, че имало срамъ на свѣта... Колко пжти съмъ чувалъ отъ тебе, като ме учеше да имамъ срамъ отъ хората, а мене ми се стру-